

Πρὸ δύο ἐτῶν, ἤτοι πρὸ τῆς ἀποπερτωσίσεως τοῦ σιδηροδρόμου, τὸ Utah ἦτο αὐτὸχρημα φυλακὴ, καθόσον ἔλειπον τὰ μέσα τοῦ νὰ ἀπομακρυνθῆ τις αὐτοῦ, ἢ δὲ ἔλλειψις αὕτη ὑπάρχει ἔτι καὶ νῦν εἰ καὶ εἰς βαθμὴν κατώτερον. Ἴνα καταλίπωσι τὸ Utah οἱ ἄγιοι ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσι τὰ χρέη των, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ πληρώσωσι, πρέπει νὰ πωλήσωσι τὰ κτήματά των, καὶ διὰ νὰ πωλήσωσι καὶ αὐτὰ, πρέπει νὰ εὕρωσιν ἀγοραστὰς δυναμένους νὰ πληρώσωσι τὴν ἀξίαν τοῖς μετρητοῖς καὶ εἰς νομισμᾶτα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἄλλ' ἐν Utah εἰς μόνον ἄνθρωπος ὑπάρχει ἱκανὸς νὰ ἀναπληρώσῃ τοὺς ὄρους τούτους, καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ προφήτης. Ἄλλ' αὐτὸς ἔχει ἀκριβῶς μέγιστον συμφέρον νὰ μὴ εὐκολύνῃ τὰς πωλήσεις. Τὸ μυστήριον τῆς θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως συνίσταται κατὰ μέγρον μέρος, ἀλλ' οὐχὶ ἀποκλειστικῶς, ὡς θέλω ἀποδείξει τοῦτο, ἐν τῇ φύσει τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων αὐτοῦ μετὰ τῆς πλειονότητος τῶν Μορμόνων, οἵτινες, κατὰ βολιμὸν διαφόρους, εἰσὶν ἀνεξαρτησίαν, ἐψεύσθησαν. Οἱ Μορμόνοι ζῶσιν οὐ μόνον ἐν ὑποτελεῖα πρὸς τὸν προφήτην, ἀλλ' εἰσι πράγματι δούλοι, αἰχμάλωτοι αὐτοῦ.

Παράδοξον ὅμως ὅτι ὁ μετάναστης ἀντὶ τῆς ἀνεξαρτησίας εὗρον ἐνταῦθα πᾶν ὅτι ἐστρατεύτο ἐν Εὐρώπῃ, ὅτε ἠσπάζετο τὸ νέον θρησκείμα. Ναί! ὁ δὺσπιστος τῆς προτεριαίας, ὡς πρὸς τὴν νέαν τοῦλάχιστον θρησκείαν του, πιστεύει σήμερον σταθερῶς, τυφλῶς εἰς τὸν προφήτην. Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τις τὸ γεγονός τοῦτο τὸ τόσον παράδοξον ὅσον καὶ ἀναμφισβήτητον, ὅπερ οὐδεὶς μὲν ἠδυνήθη νὰ μοι ἐξηγήσῃ, πάντες δὲ ἀναγνώριζουσι, καὶ ὅπερ ἄλλως τε εἶνε προφανέστατον, ἅτε ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπιβαλλόμενον, καθότι ἵνα πεισθῆ τις δὲν ἔχει ἢ νὰ παρατηρήσῃ περὶ αὐτὸν, νὰ συνδιαλεχθῆ μετὰ τοῦ παρατυχόντος ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Νέας Ἰερουσαλήμ.

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

ΓΓ.

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος.

Οἱ ἐν παιδείᾳ ἀκμάσαντες.

[Ἐκ χειρογράφου εὐρεθέντος ἐν Ἰωαννίνοις].

Γεράσιμος Ἱερομόναχος, Κρής, 1750.—Ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Μιχαῆλ Κερκυραῖος.—Ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Δανιὴλ Κερκυραῖος.—Ἀθανάσιος Πατούσας 1750.—Νεόφυτος Κουσοκαλυβίτης.—Παναγιώτης Πικλαμᾶς, Μεσολογγίτης.—Καθιδούσιος Σχολείου εἰς Ἰωάννινα παρὰ τοῦ Μάνου Γκιούμα ἐν ἔτει 1690 καὶ διατήρησις αὐτοῦ μέχρι τοῦ 1820. Πρῶτος διδάσκαλος αὐτοῦ Βησαρίων Μικρῆς, Ἱερομόναχος, μαθητὴς Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου.—Γεώργιος Σουγδουρῆς, ἱερεὺς, μαθητὴς αὐτοῦ. Συγγράμματα αὐτοῦ: Γραμματικὴ καὶ Εἰσαγωγὴ Λογικῆς.—Ἀναστάσιος, ἱερεὺς, Παπᾶ Βασιλείου,

σύγχρονος καὶ συνδιδάσκαλος τοῦ ἄνωθεν.—Ἀναθρακίτης Μεθόδιος. Οὗτος μετέφραεν ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἰωάννινα τὰς γεωμετρικὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι ἔλειπον πρὸ χρόνων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.—Βαλάνος Βασιλόπουλος, ἱερεὺς μαθητὴς τοῦ ἄνωθεν.—Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις, Κερκυραῖος γεννηθεὶς τὸ 1716. Σχολάρχης αὐτοῦ εἰς τὸ Μαρουσαϊκὸν σχολεῖον τῷ 1742, μετὰβασίς εἰς Κόζαννῃν τῷ 1750.—Τρύφων, σύγχρονος καὶ σπουδαστὴς Εὐγενίου ἑγκρατὴς τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῶν νεωτέρων ἐπιστημῶν.—Νικηφόρος Θεοτόκης, Κερκυραῖος ἤκμασε περὶ τὸ 1756—62 διδάσκων εἰς πατριδα του, καὶ ἔπειτα μεταβὰς εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ Μόσκαν ἀπέθανε τὸ 1800. Ἐκ τῶν διαφόρων συγγραμμάτων του ἐξέχουν ἢ μεταφράσεις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ καὶ διπλασίας μετὰ σοφῶν σημειώσεων, ἢ ἀνασκευὴ τῆς τελευταῖον διερμηνευθείσης διαθήκης ὑπὸ τοῦ Βελταίρου, καὶ ἡ ἐξέλεγχις εἰς τὰς βλασφημίας του ἐκδοθεῖσα τὸ 1774 ἐν Βιέννῃ. Ἡ ἐκδοσις τῆς σειρᾶς τῶν πατέρων, ἤτοι ἐρμηνεία εἰς τὴν δεκάτευχον, συγγραμμά μὲγα ἐκδοθὲν ἐν Λειψία 1772.—Νικόλαος Ζαρζούλης ἐκ Μεσόβου, μαθητὴς Βαλάνου μετέβη εἰς Ἰταλίαν τῷ 1754—1758, διεδέχθη τὸν Εὐγένιον εἰς τὴν ἐν Ἀθωνιάδι σχολὴν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐσχολάρχησεν εἰς Ἰάσιον προσληθὴς μετὰ τιμῆς ἐκεῖ ἀπέθανε τῷ 1772.—Νικόλαος Βάρκοσις διαδεχθεὶς τὸν Εὐγένιον ἐν Κόζαννῃ ἐγκρατὴς τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς θεωρητικῆς φιλοσοφίας, μετέφρασε τὴν Λογικὴν Βαουμαϊστέρου.—Ἀλέξανδρος ἐκ Τυρνάβου 1740, μνημονεύμενος παρὰ τοῦ Εὐγενίου εἰς τὴν Λογικὴν του. Πρῶτος χρηματίας διδάσκαλος τῆς ἐν Τυρνάβῳ σχολῆς. Διεδέχθη αὐτὸν Ἰωάννης ὁ ἐξ Ἀγραφῶν, ὅστις προσκαλεσθεὶς εἰς Ἰάσιον ἀπεχώρησεν ἐκεῖ νὰ συντάτῃ μὲγα Ἑλληνικὸν Λεξικόν.—Αἰάπιος Πάσχος, ἐξ Ἰωαννίνων, διαδεχθεὶς τὸν ἄνωθεν εἰς τὴν ἐν Τυρνάβῳ σχολὴν τῷ 1776, ἀποθανὼν τῷ 1782 καὶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ Βαλάνου.—Ἰωάννης Δημητριάδης Πέζαρος, γεννηθεὶς εἰς Τύρναβον τὸ 1749, μαθητεύσας τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν ἐξ Ἀγραφῶν καὶ ἔπειτα ἐν Ἰωαννίνοις εἰς τὸν Κοσμάν Βαλάνον καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς Ἀθῶνα παρὰ τῷ Κυπριανῷ, μαθητῇ τοῦ Εὐγενίου, ἐσχολάρχησεν ἐν Ζαριζιάνῃ [;] καὶ ἔπειτα εἰς Τύρναβον τὸ 1782. Ἄνθρ εὐρυχωροτάτου νοδὸς καὶ βίου Σωκρατικοῦ, ἐπιχειρηματικῆς καὶ μεγίστου μνημονικοῦ ἑγκρατὴς τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῶν ἐπιστημῶν τῆς φιλοσοφίας τοῦ καιροῦ του, μαθηταὶ του διέπρεψαν εἰς ὅλην τὴν Θεσσαλίαν, Κωνσταντινούπολιν καὶ Μακεδονίαν, ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ Στέφανος Δόγασης καὶ ὁ Κούμας καὶ πολλοὶ ἀρχιερεῖς προκομμένοι διαφόρων ἐπαρχιῶν. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν οἱ Μαρούζαι ἐσύναξαν τὰς ἐπιστολάς του. Ἀπέθανε τὸ 1806.—Ἀθανάσιος Ψαλίδας ἐξ Ἰωαννίνων, σχολαρχήσας εἰς τὸ Καπλάνιον, διέδωκε τὰ φῶτα τῆς νέας φιλοσοφίας καὶ γεω-

γράφος καλός· εἰδήμων τῆς λατινικῆς καὶ ἑτέρων γλωσσῶν. Μαθηταὶ τοῦ διέπρεψαν Αἰσώπιος, Φιλητᾶς, Νίδιος ἱατρός, Σέργιος ἱατρός, Αἰσώπιος μικρὸς καὶ ἄλλοι πολλοί.—Γεώργιος Κωνσταντᾶς, Μηλιώτης. Ἄνῆρ εὐφυὴς καὶ ἀκριβῆς ἐλληνοστῆς σχολαρχήσας εἰς Βουκουρέστιον, τὸν ὁποῖον διεδέχθη Λάμπρος Φωτιάδης Ἰωαννίτης, ἀνὴρ ἐγκρατῆς τῆς ἑλληνικῆς καὶ μεθοδικῆς, ὠφέλησε πολλὰ, ἀποθανὼν τὸ 1805. Διεδέχθη αὐτὸν Κωνσταντῖνος Βαρδαλάχος. Ἔχομεν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ καὶ ἕτερα συγγράμματα· ἐν Κωνσταντινουπόλει· μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον σοφὸν καὶ ὠφέλιμον διδάσκαλον.—Ἀντώνιος Βυζάντιος, ὅστις ἠρμήνευσεν ἐκ τοῦ λατινικοῦ τὴν εἰς ὅλους μας γνωστὴν χρυσοθήβαιαν.—Ὁ φιλόσοφος Δωρόθεος, Μιτυληναῖος καὶ Ἀνανίας ὁ συγγραφεὺς τοῦ Σπλάγγχου, Γραμματικῆς ἢ περὶ μορίων.—Κριτίας καὶ Φώτιος, ἄνδρες ἐννοοῦντες τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ γράφοντες μὲ πολλὴν φιλοτιμίαν καὶ καθαρότητα.—Σέργιος Μακράτιος, διδάσκαλος τῶν ἐπιστημῶν· συνέγραψε ἑλληνοστὶ καὶ ἑθνοσέεσε διὰ τῶν τύπων Τρόπαιον κατὰ Κοπερνίκου.—Δωρόθεος Πρώτος, ὁ Χίος ἐδίδαξεν εἰς τὴν ἐν Κουρούτσεσσιν νεοσυστηθεῖσαν πατριαρχικὴν Σχολὴν ὑπὸ Δημητρίου Μουρούζη 1803· διὰ προστάγματος Σελήμ τοῦ Γ' διὰ συνδρομῆς τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν προκρίτων φαναριωτῶν.—Ἀθανάσιος Πάριος εἰς Χίον, εἰδήμων τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ἀριστοτελικῆς Σχολαστικῆς φιλοσοφίας, μαθητῆς Εὐγενίου εἰς τὸν Ἄθωνα, πολέμιος ὅμως τῶν ἐξ Εὐρώπης προερχομένων μαθημάτων.—Ἰωάννης Τζελεπῆς σχολαρχήσας ἐν Χίῳ μετὰ τὸν Πάριον καὶ Πρώτον, μαθηματικός.—Βενιαμὴν Ἰερομόναχος εἰς Κυθωνίας, μαθητῆς Παρίου καὶ Τζελεπῆ τὸ 1800 συνεργὸς τοῦ ἐκείν Σχολείου.—Ἀδαμάντιος Κοραῆς γεννηθεὶς εἰς Σμύρνην τὸ 1748 ἐκ πατρὸς Χίου καὶ μητρὸς Σμυρναίας. Τὰ συγγράμματα τοῦ δείχνουν τὴν πολυμαθειαν τοῦ ἀνδρός, χωρὶς νὰ εἰποῦμέν τι περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνά μας κάμει ἐποχὴν μεταξὺ τῶν λογίων.—Κωνσταντῖνος Μιχαὴλ Κούμας ἐκ Αζρίτσας, γεννηθεὶς τὸ 1777. Τὰ περὶ αὐτοῦ μέτιθι τὴν ἱστορίαν του.

Τὸ χειρόγραφον οὐδεμίαν φέρει χρονολογίαν, οὐδὲ ὀνοματίζει ἐκυτόν ὃ γράφας· φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε γεγραμμένον ἐν Ἰωαννίνοις μεταξὺ τῶν 1830—40.

Ἐκ Κερκύρας τῇ 7 Αὐγούστου 1882.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΟΣΙΟΣ.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Βερολίνου ἀνέρχεται σήμερον εἰς 1,123,608, ἐν ᾧ πρὸ δύο αἰῶνων δὲν ὑπερέβαινε τὰς 9,500. Ἀνάλογος πρὸς τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε καὶ ὁ προὔπολογισμὸς τοῦ δήμου συνιστάμενος νῦν εἰς 42 ἑκατομύρια μαρκῶν, ἐν ᾧ κατὰ τὸ 1829 δὲν ὑπερέβαινε τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου.

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον τῆς Γαλλίας ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων στατιστικούς πίνακας τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐγγλημάτων ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι σήμερον. Θλιβερὸν ἐνδιαφέρον διεγείρει ἐν τῇ ἀπογραφῇ ταύτῃ τὸ κεφάλαιον τῶν αὐτοκτονιῶν, ἐν ᾧ φαίνεται ἡ προϊούσα αὐξήσις τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Ἀποδείξις ὁ ἀκόλουθος πίναξ·

Τῷ 1830 ἐπὶ 100,000 κατοίκων	5	αὐτοκτονίαι.
" 1850 "	"	" 10 "
" 1860 "	"	" 11 "
" 1870 "	"	" 13 "
" 1880 "	"	" 15 "

Οὕτως εἰς 50 ἔτη ἐτριπλασιάσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονούντων. Εἰς 6,650 ἀριθμοῦνται οἱ αὐτοκτονήσαντες καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν ἐν ἔτει 1880. Ἐκ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου τὰ 79 τοῖς 100 ἦσαν ἄνδρες.

Συχνὰ εἰσὶν αἱ αὐτοκτονίαι τῶν γερόντων. Εἰς τὰς ἀγροτικὰς κοινότητας ὑπάρχουσι οἰκογένεια, ἐν αἷς ὑποδηλοῦται εἰς τοὺς κατασταθέντας ἀρχήστους ὑπὸ γῆρας ἢ τινος νόσου ὅτι καιρὸς εἶνε νὰ ἀδειάσωσι τῇ γαίᾳ, καὶ που δὲ φανερώς ὁμιλοῦσι περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ θανάτου τοῦ γέροντος.

Θλιβερὸν ἐξαγόμενον παρουσιάζει ἡ στατιστικὴ τῶν αὐτοκτονιῶν τῶν παιδιῶν, βαίνουσα ἀπαύστως εἰς αὐξήσιν. Ἰδοὺ ἡ ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι τοῦ 1880 κατάστασις·

103 αὐτοκτονίαι παίδων	15	ἔτων.
66 "	"	" 14 "
40 "	"	" 13 "
21 "	"	" 12 "
4 "	"	" 10 "
4 "	"	" 9 "

Εἰς καὶ αὐτοκτονήσας εἶχεν ἡλικίαν 8 ἔτων, εἰς δ' ἄλλος μόνον 7 ἔτων!

Μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐτοκτονιῶν ἔχει ἡ ὥρα τοῦ ἔτους. Καὶ, παράδοξον ἀληθῶς!, κατὰ τὸ μελαγχολικὸν φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα, τὴν ἐποχὴν ἰδίως τῆς ἀθλιότητος καὶ τῶν βασάνων, οἱ ἀπόκληροι τῆς Τύχης φαίνονται φιλόζωοι, ἐνῶ κατὰ τὴν ἀνοιξὴν καὶ ἰδίως τὸν Μάιον σημειοῦνται οἱ πλεῖστοι ἐκούσιοι θάνατοι. Μὴ ἴσως τότε τῆς ζωῆς ἢ βάσανος καθίσταται μᾶλλον δυσβάστακτος διὰ τοὺς ἀτυχεῖς βλέποντας περὶ αὐτοὺς τὸ πᾶν ἀναγεννώμενον, ἀναθάλλον, καὶ ἐρῶν, ἐνῶ αὐτοὺς κατατρύχει ἡ συμφορὰ!

Ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, οἱ ἄνδρες αὐτοκτονοῦσι συχνότερον τῶν γυναικῶν. Ἡ διαφορὰ αὕτη καθαρὰ φαίνεται μάλιστα εἰς τὰς αὐτοκτονίας τὰς προερχομένας ἐξ ἐνδείας, ἐναντιότητος τῆς τύχης ἢ ἔρωτος ἀποτυχόντος. Ἀκτιθέτως ἡ γυνὴ φαίνεται ἐπηρεαζομένη πλεῖστον ἀπὸ τὰς οἰκιακὰς ἀτυχίας. Ἄλλη θλιβερὰ λεπτομέρεια εἶνε ὅτι αἱ γυναῖκες σχεδὸν πᾶσαι αὐτοκτονοῦσι διὰ πνιγμοῦ